

Наставила шовкових кросен...

Михайло Драй-Хмара

Наставила шовкових кросен
І павутинням обвела:
Густий кармін і синя мла, —
Над ними – ясноока осінь.

З гарману сонце золоте
Скотилось на пухку соломку,
А сум вертається додому,
Мій сум, що восени росте.

У вирій потягли гагари,
І тужить десь вечірній дзвін:
За ними серце навздогін,
Віддаючи останні дари.

Не дожене: мов та бджола,
Воно блукає манівцями...
О серце, оповите снами,
Чому ти не дзвінка стріла?